

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Andrzej Czapka (spr.)
Sędziowie	SSA Andrzej Ulitko SSA Janusz Sulima
Protokolant	Monika Wojno

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku – Beaty Kwiećkowskiej – upoważnionej do udziału w sprawie przez Prokuratora Apelacyjnego w Białymstoku

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2012 r.

sprawy **J. S. s. E.**

oskarżonego z art. 148§1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce

z dnia 11 lipca 2012r. sygn.akt II K 36/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że łagodzi orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności do lat 12 (dwunastu);

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. H. kwotę 738 zł, w tym 138 zł należnego podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 200,40 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów dojazdu z O. do Sądu;

IV. zasądza od oskarżonego kwotę 600 zł tytułem opłaty za obie instancje i zwalnia od kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE

J. S. został oskarżony o to, że:

w nocy z 21 na 22 października 2011 roku w domu usytuowanym w miejscowości (...) gm. G., działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia A. P. zadał mu dwa ciosy siekierą, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci: rany rąbanej lewej okolicy skroniowo- potylicznej z następowym rozfragmentowaniem kości czaszki

po tej stronie i rozległym uszkodzeniem mózgowia, w tym pnia mózgu, rany rąbanej karku z uszkodzeniem tkanek miękkich, uszkodzeniem kręgosłupa i częściowym poprzecznym przecięciem rdzenia kręgowego, rany ciętej długości 2 cm u podstawy szyi i okolicy karkowej obejmującej skórę i podskórną tkankę tłuszczową, rany ciętej długości 1,5 cm w lewej okolicy podobojczykowej, obejmującej całą grubość skóry, podskórnego wylewu krwawego barwy wiśniowej średnicy 3,5 cm na tylno-górnej powierzchni lewego braku ze stłuczeniem okolicznych tkanek miękkich czym spowodował zgon pokrzywdzonego A. P., tj. o czyn z art. 148 § 1 kk.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 11 lipca 2012r. w sprawie II K 36/12:

I. w ramach zarzucanego oskarżonemu J. S. czynu w akcie oskarżenia uznał go za winnego tego że: w nocy z 21 na 22 października 2011 roku w domu usytuowanym w miejscowości (...) gm. G., działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia A. P. zadał mu dwa ciosy ostrzem siekiery i jeden cios obuchem siekiery, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci: rany rąbanej lewej okolicy skroniowo-potylicznej z następowym rozfragmentowaniem kości czaszki po tej stronie i rozległym uszkodzeniem mózgowia, w tym pnia mózgu, rany rąbanej karku z uszkodzeniem tkanek miękkich, uszkodzeniem kręgosłupa i częściowym poprzecznym przecięciem rdzenia kręgowego, rany ciętej długości 2 cm u podstawy szyi i okolicy karkowej obejmującej skórę i podskórną tkankę tłuszczową rany ciętej długości 1,5 cm w lewej okolicy podobojczykowej, obejmującej całą grubość skóry, podskórnego wylewu krwawego barwy wiśniowej średnicy 3,5 cm na tylno-górnej powierzchni lewego braku ze stłuczeniem okolicznych tkanek miękkich czym spowodował zgon pokrzywdzonego A. P. tj. o czyn z art. 148 § 1 kk i za to na podstawie art. 148 § 1 kk skazał go i wymierzył mu karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności.

II. na podst. art. 63§1 kk zaliczył oskarżonemu J. S. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 22 października 2011 roku do dnia 11 lipca 2012 roku.

III. zasądził ze Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. H. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w 1/3 części i 600 złotych tytułem opłaty, w pozostałej części na podstawie art. 624§ 1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania i przejął je na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok powyższy na zasadzie art. 425§1 i 2 kpk w zakresie orzeczonej kary pozbawienia wolności zaskarżył obrońca oskarżonego, który zarzucił obrazę art. 53§1 kk poprzez orzeczenie kary 15 lat pozbawienia wolności, co stanowi dla oskarżonego zbyt dużą dolegliwość w szczególności dlatego, że pozbawił życia najlepszego przyjaciela, z którym przez lata żył w zgodzie i przyjaźni.

W związku z tym zarzutem wnosił o wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w dolnych granicach jej zagrożenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego w znacznym stopniu była uzasadniona i zasługiwała na uwzględnienie. zgodzić się bowiem należało z zarzutem, iż orzeczona wobec oskarżonego J. S. kara 15 lat pozbawienia wolności w kontekście jego właściwości i warunków osobistych, wydawała się zbyt surowa.

Prowadziło to do zmiany zaskarżonego wyroku przez znaczne złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności. W orzecznictwie trafnie się wskazuje, iż zarzut niewspółmierności karo, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, „gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy, zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, a więc gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985r., sygn.. akt V KRN 178/85, OSNKW 1985, z. 7-8, poz. 60). Chodzi zatem o takie sytuacje, w których zachodzi wymierna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie

prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary, przewidzianych w art. 53§1 i 2 kk (OSNPG 1974, z. 3-4, poz. 51). Nie chodzi więc o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru, ale o różnicę na tyle istotną, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać by można „rażąco” niewspółmierną w stopniu niedającym się zaakceptować.

Taka też sytuacja zaistniała zdaniem Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie.

Nie negując znacznej społecznej szkodliwości tego czynu należało większą wagę przywiązać do oceny zachowania oskarżonego, świadczącego o tym, że żałuje tego co zrobił, ma świadomość, że wyrządził niewyobrażalną szkodę.

Na podkreślenie zasługuje też fakt, iż z pokrzywdzonym łączyły go bliskie więzy przyjaźni, razem pracowali, mieszkali.

J. S. przyznał się też do dokonania przypisanego mu czynu, wyjaśnił okoliczności w jakich doszło do tego zdarzenia. Na żadnym też etapie nie utrudniał prowadzonego postępowania.

Nadmienić należy, iż Sąd Apelacyjny miał większą perspektywę w ocenie zachowania oskarżonego, po popełnieniu przypisanego mu przestępstwa, analizując nadesłane przez niego pisma, w których wyraził nieskrywany żal i skruchę.

J. S. dotychczas też nie był karany sędownie, w miejscu zamieszkania i w miejscowym środowisku miał dobrą opinię (poza tym, iż nadużywał alkoholu).

Powyższe okoliczności świadczą, iż rozumiał on naganność swojego postępowania, odczuwa z tego powodu żal, jednocześnie rozumie, że musi ponieść konsekwencje za swój czyn i nie buntuje się przeciwko temu, co też na pewno stanowi pozytywną prognozę w odniesieniu do jego procesu resocjalizacji.

Jednocześnie zdaniem Sądu Apelacyjnego dalsze złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego byłoby nieuzasadnione i pozbawione podstaw faktycznych, jeżeli zważy się na okoliczności tego zdarzenia, skutki, sposób działania, jak i pozostałe okoliczności, które Sąd I instancji w swoim uzasadnieniu szeroko wskazał.

Reasumując, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok, łagodząc orzeczoną wobec oskarżonego J. S. karę pozbawienia wolności do lat 12.

Orzeczona w takiej wysokości kara w pełni odpowiada dyrektywom wymiaru kary, określonym w art. 53§1 i 2 kpk, uwzględnia społeczną szkodliwość tego czynu, stopień winy jak i cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągać w stosunku do oskarżonego, a także potrzebę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624§1 kpk, o opłacie na podstawie art. 10 i 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 27, poz. 152) o wynagrodzeniu zaś obrońcy z urzędu §14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. Nr 163, poz. 1348).

A.